

JANI SAXELL

HELSINKI

UNDERGROUND

WSOY

Jani Saxell

HELSINKI
UNDERGROUND

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

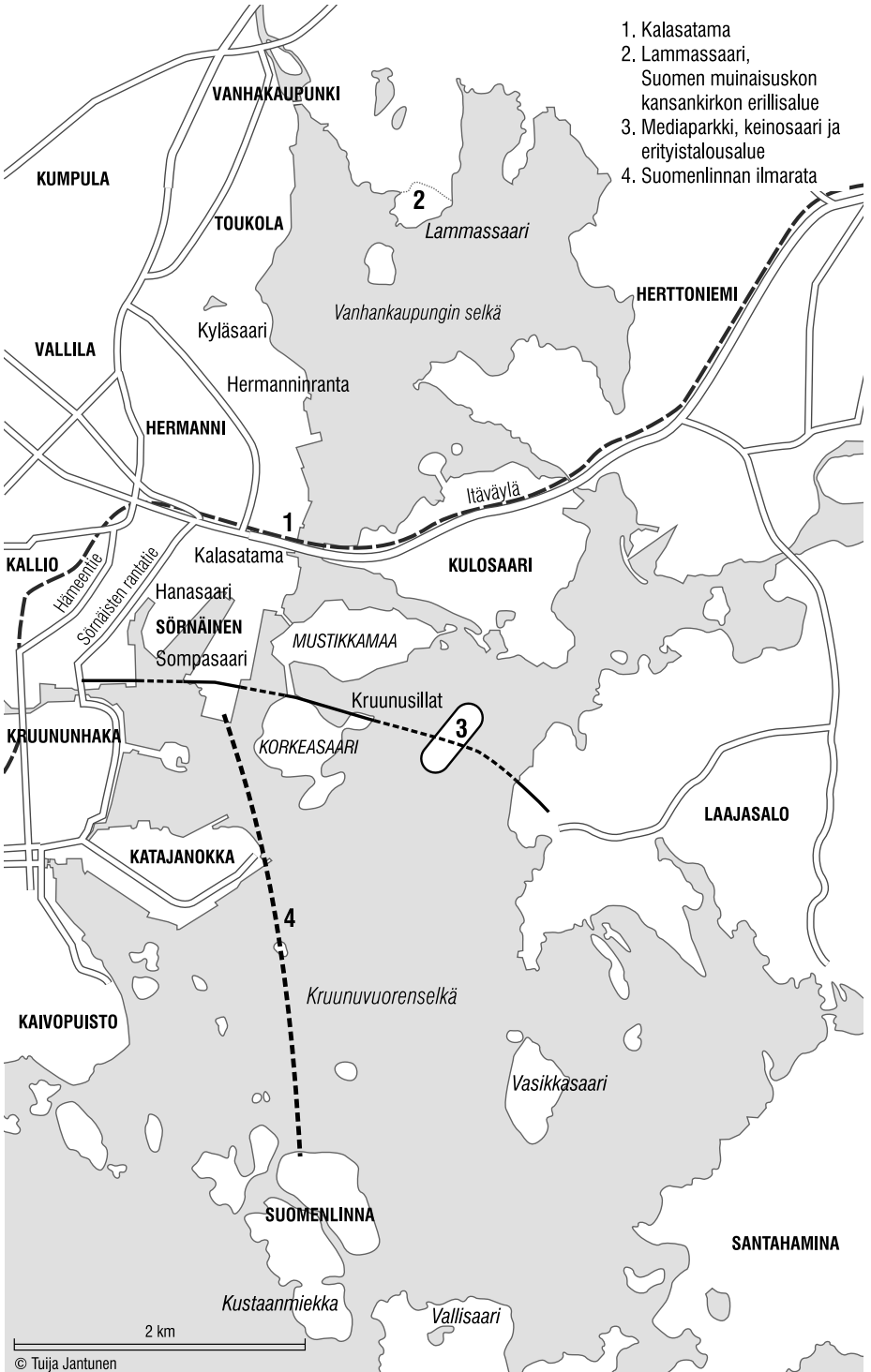

© JANI SAXELL JA WSOY 2020
ISBN 978-951-0-44593-8
PAINETTU EU:SSA

Sisällys

Elokuu 2047	9
Syyskuu 2047	149
Lokakuu 2047	377
Marraskuu 2047	521

1. Kalasatama
2. Lammassaari, Suomen muinaisuskon kansankirkon erillisalue
3. Mediaparkki, keinosaaari ja erityistalousalue
4. Suomenlinnan ilmarata

ELOKUU 2047

»Graniittia
meren aaltoavissa käsissä,
näkinenkiä, leviä juuriesi onkaloissa.
Meri tyrkyttää sinua maalle, maa merelle,
kalastajasi eivät puolusta sinua,
he ovat kuolleet,
heidän tupansa, veneensä haudattuina rannoillasi,
savun harmaiden kukkien alla.
Sorran, tiilen, sementin kylmissä kuiluissa.

Mutta yhä olet kaunis, kesäsi kauniit
auringin laskiessa rannoillasi.
Kadut kukkuloilla, tornit, tehtaiden piiput,
ihmiset kaduilla, toreilla, puistoissa.
He hokevat sinusta: Helsinki, Helsinki!
omanaan, nuo,
ties mistä tulleet, missä syntyneet
tietämättä
että sinua ei enää ole, ei vielä ole
koska tuhouduit, paloit, katosit
lapsuuteni auringonnousujen, auringonlaskujen
liekkeihin, heidän
ties mistä tulneiden, missä syntyneiden
rynnätessä rakentamaan sinua.

Olet tulossa, Helsinki,
taas tulossa
lastesi ja lastesi lasten
katoaviin uniin.»

Prologi

SINÄ KESÄNÄ aika tuntui nyrjähtäneen sijoiltaan – koko kaupungissa kerralla.

Katoamisista nyt puhuivat kaikki, mutta niiden lisäksi oli muitakin selittämättömyyksiä: rantaan ajelehtivaa styroksia, muovikasseja ja ajopuuta, radioaktiivisesta jätömaasta kuoriutuvan uuden, ujeltavan Malmi-Tapanilan jätettä.

Ja lenkkareita, runtattuja ärrävesipulloja, kerjäläisten pahvisia kahvikuppeja: ainoaa postia, jonka joka-aamuiseen jakoon saattoi luottaa.

Se kaikki sälä oli löytötavaraa Helsingistä, joka ei pysynyt enää paikallaan, vaan ajelehti todellisuuksien vuoksien ja luoteiden armoilla.

Kuin yö yön jälkeen olisi naksautettu kytkintä ja uusi vaihde, ajettu HSL:n ratikka halliin ja toinen tilalle. Lavastettu, rullattu auki aina uusi taivas ja kaikkeus. Ja maailmoja sisäkkäin, lapsuuden lumottuja metsiä keskelle esikaupunkien arkeologiaa.

Aikakausia sisäkkäin. Niin kuin tulevaisuuden maailmat ovat aina jonkun toisen paahtarin ja aamukahvin makuista tätä päivää. Ja ratikat kulkevat yhtä hyvin hevosen vetäminä kuin siinä vuoden 2047 kaupungissa, joka sai voimansa merellä kelluvista pienoisreaktoreista.

Aloitetaan vasemmistokansanedustaja Paavosta. Jokerien, AIK:n ja Chelseaan kannattaja, seitsenkymmppisenäkin ikuinen Pasilan ja Hertsigan kundi ja katutaidemies tuli julki-suuteen sangen erikoisissa merkeissä.

Oli pelattu eduskunnan joukkueen ja Skotlannin keltti-tasavallan parlamentaarikkojen välinen ystävyysottelu Saharan kentällä.

Museoviraston suojelema Sahara sinnitteli Urheilukadun ja Nordenskiöldinkadun kulmassa, vaikka ympärillä oli vaikka mitä Garden Helsingin hotellia ja kongressikeskusta.

Hiki oli virrannut ja hiekka pölyynnyt, ja matsi voitettu maalein 4-3. Päälle oli illanvietto, saunomista ja seisova pöytä Suomen Palloliiton VIP-tiloissa. Ja skoteilla tietenkin bardien haikeat laulunsa, tumman oluen kantavierrepiteoisuutensa.

Lopulta kansanedustaja oli lähtenyt kotiin päin, päättänyt kauniissa kesäillassa kävellä metroon.

Hänen matkansa oli katkennut alkumetreille, kiitos Olympiastadionin pysäyttävän näyn. Etiäisen maailmasta, jollaista ei ollut koskaan koettu.

Ensin siinä oli ollut salakavalasti tummuva, mutta silti ylenpalttinen elokuun alun 2047 ilta. Sitten – osa taloista oli-kin vasta työmaita tai hiekkakenttää.

Sateisen Töölön katot kylpivät vuoden 1940 kesäolympialaisten iltavalaistuksessa. Valonheittimet pyyhkivät taivasta.

Oli harmaanvalkeiden valaiden telakoitumisen hetki. Kaksitasojen saattamat zeppeliinit toivat mukanaan Weimarin Saksan joukkuetta ja samaan aikaan pidettävien kulttuuriolympiadien edustusväkeä.

Rämäpäinen, kovia kokenut tasavalta oli selvinnyt hyperinflaatiosta, viidestä äärioikeiston ja kolmesta vasemmiston kaappausryityksestä.

Berliinistä käsin toivotettiin nyt Euroopalle modernin taiden ismejä. Urheilijoiden ohella salamavalomereen laskeutui kulttuurin ja politiikan raskassarjalaisia: Bertolt Brecht, Fritz Lang, Käthe Kollwitz ja Walter Gropius.

Weimarin vieraita oli vastassa suomalaisia elokuvatähtiä, oopperadiivoja ja akateemikkoja. Tauno Palo ja Ansa Ikonen tietysti. Harmony Sisters veti valaistulla korokkeellaan stemmalaulua, jazzia ja swingiä.

Niitä minkkistoolia ja kellohattuja sulkineen. Ja vanhempien herrasmiesten frakkeja, *gentlemanni*en kepeitä kesäpuukuja rusetteineen. Urheilukadulla jonotti kymmenien automobiilien letka, laukunkantajat ja *shaföörit* hermoilivat valkeissa vormuissaan.

Ratsupoliisi pystyi vaivoin pitämään uteliaan väkijoukon aloillaan. Juhlittiin paitsi itse kisoja, myös sitä, että Eurooppa oli onnistunut luovimaan vielä vuosi sitten väistämättömältä tuntuneen, kaiken hapen maailmasta imevän palon ohi.

Veteraanikansanedustaja oli räpsinyt monitoimikapulansa muistikiteen täydeltä kuvia, jakanut niitä edelleen AinaHeti-verkossa ja saanut oudoksuvan, ivallisen vastaanoton.

Mitä ihmeen photoshoppausta tämä oli, joku omituinen nettimeemi tai taideväen kannanotto? Oliko siellä VIP-tiloissa istuttu pitkänkin kaavan mukaan?

Kansanedustaja vain pysyi kertomuksessaan. Muutama muukin Töölönlahden valkeiden öiden kulkija vahvisti saman. Urheilukadulta ja Paavo Nurmen tieltä oli todella auennut ikkuna toiseen todellisuuteen. Sellaiseen, missä oli ilmalaivoja, niiden laskusiltoja ja kiinnitysköysiä. Ja purjekankaat lepattivat tuulessa.

Sellaiseen, missä oli Eurooppa ilman sotia ja viiksidiktaatoreita. Jossa juutalaiset, homot, romanit ja slaavit olivat saa-

neet elää. Ja kaikki ne taiteiden ismit, puhekuorot ja kabareekulttuurin oudot kukinnot, jotka olivat jääneet eugeniikan ja kaasukammioiden jalkoihin.

Yhtä villi tarina kuultiin heti seuraavana iltana. Kuusikymppinen Amanda, työväenopiston lausuntataidon opettaja, oli laskeutunut Opistotalon portaita Helsinginkadulle. Siihen Hesburgerin leväpurilaisravintolan, Urheilutalon ja Brahen kentän kulmille.

Hän oli juossut ratikkaan, monisteet sylissään ja ihan viime tingassa. Ehtimättä katsoa, mikä se edes oli. Huomatukseen, ettei Helsingin Raitiotie ja Omnibus Oy:n rahastaja tuntenut käsitettä »matkakortti», tai »kapulalippu». Eurokin oli aivan vieras valuutta.

Rahastaja ei jaksanut hänen kanssaan kauan tingata. Olihan kyydissä arvovieraita. Toinen tunnettiin kepeistä, kapasta ja hatusta. Toinen taas pyöreistä laseista, baskerista, syvälle uurtuneista kasvopiiirteistä ja repivästä yskästä.

Sitä menneisyyden kosketusta, kauhua ja samanaikaista kihelmöintiä. Ja kiskojen, katukivien ja 1920-lukulaisten, umpilinnamaisten kerrostalojen muistia.

Amanda tajusi olevansa jossain aivan muussa kuin nykymaailman matalalattiaratikassa: edessä oli katollinen vaunu, takana avovaunu. Seinät olivat punertavan ruskeaa tiikkiä, katto kuin säilykepurkissa. Ja pituutta ehkä kolmannes siitä, mihin hän oli tottunut. Sellaisen kädentyngän tai proteesin verran.

Puolityhjä ratikka iski kipinää johdoista yllään ja raiteiden mutkista, kolisteli kovasti mennessään. Välillä kuskin täytyi mennä itse vääntämään vaihdetta.

Amanda lähestyi etupenkissä istuvia. Hän tunsi sydämensä jyskeen ja näkökenttensä himmenevän.

Eihän heistä voinut erehtyä. Eino Leinosta ja Uuno Kailaasta! Elehtimässä vilkkaasti, osoittelemassa sitä tai tätä outoa ilmiötä ja tulokasta. Kailaalla oli nahkasalkkunsu, ja »varpu-nen» siinä. Leinolla taas viittansa laskoksissa salataskut.

Ratikka kulki missä kulki, heitti uusia kiskoja eteensä sinne minne tahtoi. Se lävisti talot, niin että rappaus ropisi ja tiilet väistyivät kuin meri Mooseksen ympäriltä. Ja toisia rappuja nousi edellisten tilalle, ilmassa leijuvia kierreportaita ja kiven mosaiikkeja.

Ratikka kulki kymmenlukujuen luistinaradoilla, Brahen ja Eläintarhan kenttien reunoja pitkin. Ja sitten Esplanadilla. Runoilijat halusivat pysäyttää vaunun, poiketa Kämpissä tai Catanissa. Molempien ovia kolkuteltiin, kunnes joku ohikulkija kertoi, että ne oli ajat sitten suljettu ja hylätty. Vain pianoa kalvava mittarimato, samettiseiniä kalvava home ja kyntteliköissä, peiliseinillä ja kattokruunussa kiipeilevät hämähäkinseitit tiesivät, kuinka kauan sitten.

Jatkettiin matkaa kohti Kulosaaren huvilakaupunkia. Pitkin vanhaa puista kääntösiltaa, niin että täytyi ensin odotella valtamerihöyryä, joka lipui ohi.

Amanda vain kuunteli keskustelua haltioissaan, ja roikkui käsikynkästä kaiteessa kiinni.

Leino oli jo paksuposkinen ja -sieraiminen, kieltolaki-pirtun ja pitkän illan istujaisten turvottama. Mutta vilkasilmäinen, nopeasti elehtivä, tupakan tulipää sanojensa tahti-puikkona. Kaikkeuden kuokkavieras ja toisen maailman asukki, kuten runoilijat aina.

Ja hänen nuorempi kollegansa taas: kesken väsynyt unen ja kuoleman välisten utumaiden, kylmien talojen ja hajoavien minuuksien runoilija. Jonka sadut tuppasivat olemaan mustia ja nenäliinaan päätyvät yskökset punaisia.

Silti Kailaskin lämpeni. Tälle ruosteenkarvaalle aaveratikka-ajelulle, usvalle ja ennenaikaisen syksyn lehdille aivan vaunun renkaissa kiinni. Ja muisteli Tulenkantaja-tovereitaan, Katri Valan poskien punaa aivan erityisesti.

Kun Amanda rohkaistui kysymään, Leino kertoi nykyisin asuvansa pensionaatissa Nuppulinna rautatieseisakkeen kupeessa. Kailas taas Raivolan huvilassa, Edith Södergranin ja Totti-kissan kanssa.

Postia kummallekaan herralle ei voinut lähettää, maahan, jota ei ole.

Aaveratikasta jäädessään Amanda oli täysin pyörällä päästään. Joutuessaan taas tylästi palautetuksi Herramme Tekoälyn vuoteen 2047: väistäessään automatisoitua tilataksia, jäädessään toljottamaan pysäkin älyseinän mainosvirtaa.

Sitten hän lähti, hurmioitunein kasvoin – Sanomataloon ja kulttuuritoimituksen iltapäivystäjän pakeille. Vaatimaan tätä saman tien oikaisemaan kirjallisuushistorian väärät käsitykset.

Muka Kailas ja Södergran eivät olisi koskaan tavanneet? Siellä, missä he nyt kumpikin olivat, pidettiin ikävää yhdessä. Lyötiin korttia ja ennustettiin niistä. Aineettoman Raivolan salissa, kaappikellon nakuttaessa ja kissojen ryntäillessä parketilattialla, pöllyttäessä mattoja mennessään. Ja enkelit lennähtelivät Uunon ja Edithin, kärsimyksistään vapahdettujen pöytään, tarjoilivat viiniä avaruudenkylmistä kristallipikareista.

Muka Leino ja Kailas eivät olisi tavanneet? Siinähan he olivat istuneet vierekkäin, ratikan etupenkissä. Ihmetelleet valomainoksia ja uusia kaupunginosia, suojautuneet 2040-luvun päälle vyöryviltä ihmeiltä hattujensa alle ja konduktöörin huomaamatta kiertävän »varpusen» ääreen.

Veteraanikansanedustaja ja lausuntataidon opettaja, kaksi peräkkäistä uutispäivää. Heidän juttunsa olisi ollut helppo ohittaa muutenkin hermoherkän kaupungin väreilynä, Katoamisten kesän unissakävelynä ja kuuhulluutena.

Ellei yhdellä jos toisellakin helsinkiläisellä olisi vähän samanlaisia etiäisiä, samankaltaista tikittävää tunnetta.

Että aamuisin sai vähän varoa ja tunnustella. Tsekata paitsi ilmanpuhtauden, tuulensuunnan ja säteilyarvot, ja että lompsa, avaimet ja matkakortti ovat mukana.

Niin myös sen, että töihin todella kuljettiin samoja reittejä, samanlaisilla kulkuneuvoilla. Että valuutta, aikavyöhyke ja maailmanaika olivat ennallaan.

I. TYTTÖ JA TASAPAINOLAUTA

AinaHeti-deittisovellus uuden käyttäjäprofiilin luominen

STRATEGISET MITTANI: 183 cm, 54 kg, B. Jos sua haittaa itseäsi pidempi nainen, niin *get over it*. Ja siirry seuraavaan ilmoitukseen. Rintoihini olen ihan tyytyväinen, kiitos vaan. Jos sä et ole, niin *swaippaa* suosiolla vasuriin jo!

KUN KATSON PEILIIN: No en edes yleensä katso. Peuramaiseksi on sanottu, pakoeläimen kaltaiseksi. Että olen sellainen pitkäraajainen, vähän honksuva ja lonksuva. Mulla on luonnonkiharat hiukset. Niissä olisi aamuisin Airbnb-majoitus aika monelle pikkulinnulle. Suihussa käyn ehkä joka toinen päivä. Tämä on ekologinen kannanotto. Täytyy myöntää, että joskus myös ehtimisestä tai laiskuudesta kiinni.

Fledani väri on normaalisti aika maantie. Nyt – täytyi oikein käydä lunttaamassa – sellainen tehtaanpiipunpuna, vähän noenmustia raitoja mukana.

Mulla on lievä saapasfetisismi. Eihän kenkä ilman vartta ole kenkä! Joskus kyllästyn koko kumiseen ja tekonahkaiseen settiini ja raijaan niitä muovikassikaupalla Uffille. Sitten hamuan kuitenkin taas kohta jo uusia vintagepuodeista ja saapasjalkakissojen nettifoorumeilta. *These Boots Are Made For Walking!*

HARRASTAN: Tasapainolautailua, pitkänmatkansellaista. Mun ilma-tyynyheponi on nimeltään Rosinante, siinä on antigravitaatiovas-tukset ja 50–60 kilsan keskimatkanopeus. Alamäissä ja kerta-luonteisina boostauksina pääsee kasikymppiä, siis jos esim. täy-tyy päästä jotain kusipäätä ja stalkkeria karkuun. Mutta sitten akut ovatkin typötyhjet.

Ah, syksyn pimenevät illat! Kun pääsee ostarin ja metroaseman tornitalojen seinänkokoisten mainosten valosaasteesta pois. Potki-maan itsensä siltoja pitkin Herttoniemen, Laajasalon ja Vuosaaren rannoille. Tarpeeksi kauas, jotta tähdet näkyvät.

KORVANAPEISSANI SOI: Klassinen, joskus aave- tai solarpunk. Etno-futusta tykkään valikoivasti, mutta en sen tekijöistä. Niistä alaikäi-siä jahtaavista rock-kukoista, jotka elävät edelleen kuin *#MeToo*-vallankumousta ei olisi koskaan ollut.

TUNTO-TV:SSÄ ROOLITAN MIELUITEN: Ei piuhoja mun ainokaiseen päähäni!

HAAVEILEN: Siitä, että vielä joskus luen tähtitiedettä yliopistossa. En mitenkään erityisesti mieli Otaniemeen ja ESA-hommiin, kier-toradalle tai kv. Kuu-siirtokuntaan. *Hardware*-puoli, siis kaivosluo-taimet, Kuu-mönkijät sun muut, olkoon muiden hommia.

Muhun tehoaa ennemminkin se ironia, absurdi huumori, hui-maava ja päässä kohiseva kosminen yksinäisyys. Että ihmiset kat-soo miljoonia vuosia sitten kuolleiden tähtien tuiketta, hauraan valon matkaa läpi kammottavan tyhjyyden ja 273 asteen pakkasen. Sellaisen valon, joka on lähtenyt tien päälle jo ennen meidän oman Aurinkomme syntymää. Tai silloin, kun täällä ovat jyllänneet mam-mutit ja dinosaurukset.

Ja sitten niistä tähdistä ollaan näkevinään tulevaisuus ja Koh-talo. Tai kuvitellaan sinne kaikki ne antiikin myytit ja Eläinra-dat. Tai nähdään tähdet ja taivaan linnut edesmenneiden sieluina, kuten Kalasataman metriksen ja bussiterminaalin kerjäävät roma-nit tekee.

FANITAN: Nyt tulee heviä settiä: runoilijoita. Mieluiten paperi-muodossa, Kallion ja Vallilan divareista koluttuna. Sellaisia viime vuosisadan tyyppejä. Ja mieluiten keuhkotautisia, koska tubi-parantolassa ymmärtää paremmin, mistä elämässä on kysymys: Uuno Kailasta, Kaarlo Sarkiaa, Katri Valaa, Elina Vaaraa ja Edith Södergranina. Jotka olivat traagisia optimisteja koko jengi – ja uskoivat, että kaiken roskan ja romun jälkeen koittaa parempi tule-vaisuus. No ei koittanut. *End of story.*

Mut jos et ole ikinä painettua kirjaa aukaissut, ehkä sekin on hyvä syy siirtyä seuraavaan ilmoitukseen.

MINULLE KUMPPANISSA ON TÄRKEÄÄ: Että et ole kuulapäinen koti-korttelin puolustaja, Suomen muinaisuskon kansankirkon hörhö tai vastaava. No ei muhun ne mediaparkin mittatilauspukumiehetkään uppoa. Jospa olisit oma itses vain. Katsottais, kuinka pitkälle se riittää. Onko meillä yhteistä edes pikkusormen kynnen verran. Tai jopa sen verran, että tassu sujahtaisi silleen luontevasti ja pakotto-masti toisen lomaan.

Tasapainolautailu katsotaan plussaksi. Ja se, että sun kanssa voi olla myös hiljaa. Että kestät olla kiusaantumatta ja laukomatta jotain hassunhauskaa tilannekomiikkaa just, kun mä olen mallan-nut itseni hyvään asentoon. Ja fiilistelen niitä kuolleita tähtiä kädet niskan takana jossain kanervikossa tai kallion päällä. Ne on pyhiä hetkiä mulle: kaikkeuskokemuksia, sulautumista kosmokseen.

Wink wink: jos kuulostaa edelleen ihan liian friikiltä, niin seu-raava ilmoitus odottaa sua jo.

Sitten olisi kiva myös nauraa yhdessä. Turhantärkeydelle, päte-miselle, kaikenlaisille yhden totuuden toittajille.

Mutta ennen kaikkea: että suhun voi LUOTTAA. Ja mun *bullshit*-detektorini alkaa vilkuttaa tosi helposti ja armottomasti. Kuin geigermittari säteilyn tieltä puretun Malmin ostarin raunioissa.

INHOAN: No eiköhän tossa tullut jo noita. Ja lisäksi miehissä kaikenlaista öykkärointiä, naisissa AinaHetin-verkossa päivät pääksytysten roikkumista, hologrammi-*selfie*-kulttuurina mekkoineen ja skumppineen, ihquilevan ihanaa seurapiirielämää. Sitten myös Thelman terveysfasismia ja kouluruokaa. Hyönteiset ja levä putoavat sinänsä oikein hyvin. Mutta ei ne osaa laitoskeittiössä semmoisia duunata.

POLIITTINEN TAI USKONNOLLINEN SUUNTAUKSENI: Eläintensuojelu, vähän kai maailman myös. Pysyvä skeptisyys kaikkia ideologioita ja muita patologioita kohtaan. Olen tyyppillinen *pappa betalar*-aktivisti. Osallistun AinaHetin solidaarisuuskampanjoihin. Haluan meille kummilapsen, -perheen tai -eläimen. Kunhan sitä ei vähennetä mun kuukausirahoistani.

HALUAISIN MATKUSTAA KANSSASI: Vaikka aluksi ilmatyynylautailemaan. Nuuksioon tai Helsingin ulkosaarille. Niin, että otetaan teltat ja makuupussit mukaan.

Ja sit myöhemmin Talsinki-tunnelia pitkin, itäistä Eurooppaa koluamaan. Tai ylös Jäämeren rataa, katsomaan vuonoja, tuntu-reita ja karuja lokkisaaria.

Mun suurin unelma on lähteä Silkkitietä toiseen suuntaan, jäniksenä sellaisen ison, automatisoidun panssarijunan kyydissä. Hypätä pois jossain tundran seisakkeella ja liftata siitä eteenpäin. Katsomaan Siperian ennallistettuja plänttejä ja villiinnytettyjä lajeja. Fiilistelemään, vakuuttumaan siitä, ettei me olla tehty ihan kaikkea väärin.

YHTEENVETOA: Jos tästä nyt saa sellaisen kuvan, että olen ihan perusteellisen negatiivinen ihminen, olet lukenut väärin. Hymyilenhän mä, ainakin koulukuvassa joskus. Ja sit kun pääsen laudan selkään. Ja tarpeeksi kauas kaikesta edistyksestä tai itseään sellaisena markkinovasta nurinkuristuksesta.

Olen jossain määrin erakkoluonne. Tai paremminkin: en katso niin monta ihmistä sen kummemman vouhkaamisen arvoiseksi. On mulla ystäviäkin. Kaksi Kilpineitoa. En haluaisi olla sun housuissasi, jos teet jonkun oharin tai muuten satutat minua. Meidän ystävyys on taottu viikinkien pajassa. Ja karaistu yläasteen seiskeysiluokiksi kutsutun berserkkijuoksun varrella.

Ai niin, ainakin yhdessä asiassa tulen mutsiini: arjen mikro-manageroinnissa, silloin kun pitää saada jotain oikeasti tehtyä. En voisi elää ilman *to do*-listoja.

Ja sitten mulla on paniikkihäiriö, joka pysyy kurissa, estolääkityksen kanssa ja hyvien ihmisten seurassa. Joskus on taju lähtenyt, silleen hyperventiloitikohtauksen myötä.

Joten edelleen: jos et halua ahdistusoireita lähellesi, niin *swaippia swaippia* vaan! Jos taas luulet kestäväsi tällaista hermoheikkoa saapasjalkakissaa vierelläsi, niin luulen ja toivon sun osaa-
van myös ilmaista sen sanoin...

Nostin jalat pöydältä ja huokaisin. Yhdeksäs versio, sellainen, joka lennähtäisi aika varmasti saman tien tabletin ruudulta digitaaliseen roskakoriin.

Miten idiootilta sitä saikin itsensä kerran toisensa jälkeen kuulostamaan! Ja miten teennäisen kovaksikeite-
tyltä. Kuin joltain kestoangstiselta Tunto-TV-taiteilijalta, tai aggro-
pop-muusikolta, joka leikkelee lavashownsa osana kulkukissoja.

Ja pitikin vielä haaveilla Berliinistä, Jäämeren radasta, Siperiasta ja Kiinasta. Kun mulla on vaikeuksia päästä edes Kalasatamasta iltaisin mihinkään.

Meillä kaikilla on, kiitos Katoamisten ja niiden vana-
vedessä julistetun, alle 18-vuotiaiden kollektiivisen kotiin-
tuloajan. Matkakortti lopettaa toimintansa tasan kello 22. Jos poliisi tai Securistaten vartijat tapaa meitä Kalasataman

pihoilla ja rannoilla sen maagisen kellonlyömän jälkeen, pitää löytyä henkkarit. Sitten on edessä kotiinkuljetus.

Jos papereita ei löydy, lähdetään asemalle tietoja selvittämään. Ja sanomattakin on selvää, että tieto kulkee. Niin Thelmaan kuin lastensuojelulle.

Siis haloo! Voi Ukko Ylijumala. Se nyt on vielä joten kuten järjellisyysrajoissa, että 13–14-vuotiaiden yläkouluväitöjen liikkumista vaadataan. Mutta että kaikkien alle täysi-ikäisten. Ja mä satun olemaan paria rämää kuukautta vaille.

Onko deitti-ilmoituksessa ylipäätään järkeä edes antaa noin selkeitä tuntomerkkejä, tavallaan maalittaa itse itsensä? Ja antautua alttiiksi koulukiusaamiselle ja muulle sekoilulle?

Ensinnäkin on Onervan kaveripiiri. Jos joku lukion käytävillä korkkareissa, ballerinoissa tai holoväritetyissä ilmatyynylenkkareissa sipsuttavasta prinsessahovista sattuisi lukemaan mun sepustuksen, siitä riittäis riemua kuukausiksi.

Onervalaisilla kun on vähän kaikenlaisia feikkiprofileja, joilla kalastella joitain höpsähtäneitä ja höyrähtäneitä peräpulpetin tyttöjä ja poikia äärimmäisen kiusallisille mukatreffeille. Vaikka Kalasataman rantabulevardille tai Suomenlinnan ilmaradan pysäkillä. Ja puskipöydissä odottavat prinsessapaparazit kapuloineen.

Sitten ovat koko itäisen kantakaupungin ja Kulosaaren sillan takaisten lähiöiden stalkkerit. Joten ainakin nuo jokailtaiset lautailureitit pitäisi edata ja deletoida ilmoituksesta pois.

AinaHetideittisovellus on jo vanhastaan melkoinen höhömagneetti. Ja nyt Kalasatama kohisee Katoamisista. Ja siitä, että ihmisiä on alkanut löytyä Raatoina. Ja katso: erinäisten arkkitehtuurikilpailuiden voittaja, meidän ulkomailla asti ihmetelty ja jäljittelijöitä saanut futuristinen eko-

kaupunginosamme on helisemässä sarjamurha- tai tuomio-päivän lahkolaispäilyjen kanssa.

Siis paljonko nyt 960 000 viipottajan Helsingissä katoaa jenginä? 400–500 vuosittain: dementikkoja, avohoitopoti-laita, milleniaali-varhaiseläkeläisiä, koulupudokkaita kar-kumatkalla. Perheenisii, joita alkaa tympiä se ruuhkavuosi-ruljansi, kakkavaippon kiikuttaminen roskiin ja duunissa päälle satava paska. Ja jotka sammuttavat monitoimikapu-lansa, hyppäävät yöjunalla Berliiniin ja sieltä halpalennolla Thaikkuihin. Joka vetää edelleen puoleensa monenlaisia elä-mäntaiteilijoita, mitä nyt pitää pakata kortsujen lisäksi jodi-tabletteja ja geigermittari mukaan. Ja kynnelle kykenevät paikalliset ovat jo pitkällä marssilla tai lauttamatkalla kohti Eurooppaa.

Meidän Herramme Tekoälyn 2040-luvulla on paperittomia aasialaisia ja kantasuomalaisia karanteenisäädösten rikkojia.

Väestönlaskenta on Thaimaan ja Vietnamin välisen sodan ja Hyvinkään jysärin eli Etelä-Suomen totaalisesti sekoitta-neen ydinturman jälkimainingeissa kaikkea muuta kuin yksinkertainen juttu. Ihmisiä tulee, menee ja pysyttelee omasta tahdostaan maan alla.

Mutta viime talvena alkaneet, tulvakevään ja sitäkin helottavamman kesän 2047 selvittämättömät rikokset Kala-satamassa ja sen lähimaastossa olivat jotain ihan muuta kuin tavallisia kaikkoamisia.

Julkisuuteen oli kerrottu 14 tapauksesta, joihin liittyi jotain outoa: kamppailun jälkiä, silminnäkijäläusuntoja tai turvakameran kuvaa, jossa jotakuta onnetonta raahataan väkisin, tunnistamatta jääneiden hahmojen toimesta.

Ja Kadonneet olivat pysyneet poissa, viikosta ja kuukau-desta toiseen. Vaikka kuinka naarattiin Töölönlahtea, Van-

hankaupunginlahtea ja Kruunuvuorenselkää, tutkailtiin rantahietikkoja vainukoirien ja metallinilmaisimien kanssa.

Sammakkopukuiset pelastuslaitoksen miehet menivät kumiveneillä ja käyttivät viistokaikuluotaimiaan. Varusmiehet ja vapaaehtoiset kansalaispartiot kolusivat Viikin metsiä, Vallilan ja Kumpulan siirtolapuutarha-alueita. Ja Siilitien nukkumalähiötä ja Roihupellon teollisuusaluetta, joihin asti Kalasataman sinivihreä muutosenergia ja hiilineutraali tulevaisuushypetys eivät olleet ikinä yltäneet.

Oli esirukoilijoita ja kielillä puhujia, jotka osasivat lukea vaikka mitä R-Kioskin noutokahvin puruista tai lauantai-iltaisten lottoarvontojen numerosarjoista. Ja ammattimaisia kadonneiden etsijöitä nettifoorumeineen: sellaisia ihmisiä, jotka olivat itsekin kadottaneet jonkun heikoille jälle tai vaarallisen juhannuksen viettoon. Ja nyt sitten kaivoivat esiin palkattomaksi puoli- tai kokopäivätyökseen toisten omaisia.

Suomen muinaisuskon kansankirkon porukat katselivat etsintäsirkusta kenties ohimenevän vittumainen ja siksi hyvin suomalaiskansallinen hymynkare huulillaan.

Olihan tämä nyt ihan selvä tapaus, täysin ennusmerkkien mukainen katastrofi: hiiden väen, puiden, kallioiden ja vetten haltijoiden luonnollinen rangaistus Kalasataman jatkeeksi nousseen keinosaaressa ja mediaparkin taivaita tavoitteleville rakennuttajille.

Eihän vanhauskoisten mielestä ihmisen kuulunut mil-lään tavoin puuttua luonnonjärjestykseen, ainakaan sillä voimalla, kuin mediaparkissa oli tehty: täytetty, padottu ja paa-lutettu. Nostatettu Kruunuvuorenselästä keinosaaari, ja sen päälle pilvenpiirtäjärypäs. Siis uusi Suuri Tammi, peittämään Kuun ja Auringon, kunnes maailmaan tulee pimeä.

HUOMISEN HURMAA JA EILISEN NOSTALGIAA 2040-LUVUN HELSINGISSÄ

Kun syksyllä 2047 Helsingin Kalasatamassa alkaa kadota ihmisiä, Verna ja hänen ystävänsä Emppu ja Paloma ryhtyvät tutkimaan tapauksia.

Lamassaareen leiriytyneet vanhauskoiset herättävät epäilyksiä, mutta jäljet johtavat myös läheisen keinosaaressa erityistalousalueelle ja Östersundomin Muinaismetsään.

Kaduille alkaa ilmestyä hahmoja menneisyydestä, ja tuntuu kuin koko kaupunki olisi mennyt sekaisin: verisen kevään 1918 Sörnäistenkaupunki on herännyt eloon, ja Madame Tupun salongissa kohtaavat kieltolain aikaiset merkkihenkilöt.

ISBN 978-951-0-44593-8

84.2

www.wsoy.fi

